

ВІСНИК ПЕРЕЩЕПИНСЬКОЇ ГРОМАДИ

Вісник створено за ініціативи Перещепинського міського голови ЯРОСЛАВА ЦВІРКУНА
Розповсюджується БЕЗКОШТОВНО
(фінансується за рахунок місцевого бюджету)

Від традицій до нових можливостей: Перещепине відкриває свій туристичний потенціал

Шановні жителі та гості громади, вітаю вас із яскравим і сповненим позитиву святом - Перещепинським осіннім ярмарком. Це не просто барвисте дійство, яке щороку збирає мешканців та гостей з усього регіону. Це - жива традиція, що об'єднує покоління, дарує відчуття єдності та нагадує нам, наскільки багатого і різнобарвного є культура нашої рідної землі.

Відновлюючи та підтримуючи такі заходи, ми не лише зберігаємо культурну спадщину, а й розкриваємо нові можливості для економічного розвитку та туристичної привабливості нашої громади. Адже Перещепинська міська громада має унікальне поєднання природних ландшафтів, курганних комплексів і козацької спадщини, що заслуговує на широку увагу.

Саме з цією метою було ініційоване проведення «Дослідження туристичного потенціалу Перещепинської міської територіальної громади та формування стратегічних напрямів його розвитку», яке професійно виконали працівники Перещепинської міської ради у плідній співпраці з науковцями Національного технічного університету «Дніпровська політехніка». Це дослідження стало важливим кроком до створення справжньої стратегії сталого розвитку, яка дозволить зберегти нашу культурну спадщину, відкрити нові робочі місця, зміцнити місцеву економіку та покращити якість життя кожного мешканця.

Але найцінніше - це наша спільна довіра та віра у майбутнє рідного краю. Разом ми доводимо, що розвиток громади - це не випадкові кроки, а продуманий і відповідальний шлях, побудований на любові до нашої землі.

Дорогі друзі, запрошую вас і надалі разом відкривати для себе унікальну історію та неповторні скарби нашої громади. У наступних публікаціях ви зможете детальніше дізнатися про надзвичайну привабливість і багатство нашої землі, яка формувалася віками і сьогодні є нашою гордістю.

Традиції та розвиток: спільний шлях громади

На тлі загального прагнення до збереження історичної та культурної спадщини, Перещепинська громада виявляє особливу увагу до об'єктів, що мають символічне та ідентифікаційне значення для місцевої спільноти. Одним із таких знакових об'єктів є стела, що розташована на в'їзді до Перещепино з боку Харківської області. Вона позначає межу одного з найдавніших поселень Орільської паланки, письмова згадка про яке датована 1764 р.

Перещепинська міська територіальна громада характеризується багатоголима нематеріальною культурною спадщиною, яка відіграє важливу роль у формуванні локальної ідентичності, збереженні історичної пам'яті та розвитку культурного простору. Значну увагу в громаді приділяють підтримці національних традицій і нематеріальної спадщини.

У громаді активно підтримується і розвивається традиція випікання весільних короваїв, що розглядається як важомий елемент нематеріальної культурної спадщини регіону.

Із 2024 р. у громаді розпочато процес системного аналізу культурної спадщини, що включає: збір історико-культурних відомостей про населені пункти, ідентифікацію об'єктів культурної цінності, розробку туристичної мапи, аналіз туристично орієнтованого бізнесу, а також стратегічне планування у сфері збереження культурної спадщини.

Важливим кроком у цьому напрямі стало долучення Перещепинської громади до проекту «Мости довіри», що реалізується за підтримки програми U-LEAD з Європою у співпраці з Центром європейських перспектив при Міністерстві закордонних справ Словенії. У межах цієї ініціативи, спільно з муніципалітетом Ідрія (Словенія), розроблено проект захисту та популяризації культурної спадщини громади. Окрему роль у відродженні нематеріальних традицій відіграє рішення виконавчого комітету Перещепинської міської ради VIII скликання від 5 вересня 2024 р. «Про погодження проведення заходу «Перещепинський ярмарок на Покрову»,

яке започаткувало відновлення історичної традиції проведення місцевих ярмарків. Так, 12 жовтня 2024 р. відбувся перший за багато років Перещепинський ярмарок, на якому були представлені свійські тварини, вироби народного промислу, сувенірна продукція місцевих майстрів, а також гостей з інших регіонів України. Проведення ярмарку стало своєрідним індикатором культурної самоорганізації громади. Успішна реалізація першого ярмарку створила підґрунтя для впровадження щорічної традиції, що сприятиме сталому розвитку ремісничих виробництв і формуванню позитивного іміджу Перещепинської громади.

Як зазначив міський голова Ярослав Цвіркун: «Відновлення традиційних Перещепинських ярмарків стало одним із головних механізмів відродження наших традицій, стимулювання розвитку місцевого бізнесу, підтримки місцевих виробників та розвитку молодіжного і жіночого підприємництва. Наші прадіди це започаткували, а ми відродили».

Таким чином, нематеріальна культурна спадщина Перещепинської громади є динамічним ресурсом для соціокультурного розвитку, який зберігається, трансформується й активізується завдяки системній роботі органів місцевого самоврядування, громадськості та міжмуніципальному співробітництву.

Для інформування населення громади про культурні заходи та новини активно використовуються Веб-сайт Перещепинської міської громади та сторінка у Facebook.

Село Козирщина

Залізнична станція Перещепине - проміжна залізнична станція Дніпровської дирекції Придніпровської залізниці на лінії Новомосковськ-Дніпровський - Леб'язь. Будівлі залізничної станції Перещепине зведено з червоної цегли, виготовленої на місцевій цегельні, що

належала поміщику Михайлу Родзянку. Родзянко, уродженець села Попасне Новомосковського повіту Катеринославської губернії, обіймав низку впливових посад: був маршалком дворянства Новомосковського повіту, головою Катеринославської губернської земської управи та головою IV Державної думи Російської імперії. Його маєток у селі Козирщина розташовувався на вулиці Мисливській, серед упорядкованого парку з алеєю, викладеною червоною цеглою. У лісовій зоні біля маєтку була облаштована купальня. На околиці вулиці, на двох курганах, розміщувалися альтанки.

Вулиця Весняна (до перейменування вул. Ілліча) с. Козирщина (до 1 квітня 2016 р. Комінтерн) Самарівського району (до перейменування Новомосковського) Дніпропетровської області.

У 1924 р. в селі Комінтерн на вулиці Весняна була заснована комуна на землях, що раніше належали пану

Родзянку. На цій території розташовувалися господарські споруди – сарай, комори, ферма, а також цегельня, де виготовляли червону цеглу. З цієї цегли було зведено низку будівель, зокрема приміщення залізничної станції в селі Козирщина. Іван Матвієнко, житель вулиці Весняна, учасник Громадянської війни та борець партизанського загону, після повернення до рідного села очолював роботу комуни. На початковому етапі мешканці жили в землянках, а за-

будова на вулиці тільки починалася – на той час тут була лише одна хата, що належала родині Плахотніх. Згодом до комуни приєднався столяр Плахотній І.А., і комунари збудували гуртожиток, що стало початком активної забудови вулиці Весняна. Першими забудовниками стали Тищенко І., П'ятак Г., Кривобок М., Плахотній П.М., Матвієнко І. та Небрат. На протилежному боці вулиці функціонувала крамниця, продавцем у якій був Плахотній П.М.

Там також розташовувалися криниця, стайня, кузня та теслярня. В подальшому комунари продовжували розбудову села, освоюючи степові території. З'явилися житлові будинки, зокрема родин Токовиля, Небоjana, Пелипча, Скотаренка, Кравця, Терехова, Очеретяна, Колодяжного, Білої та Небрата, який став першим трактористом комуни.

Село Малокозирщина

Криниця «Перещепинський лелека» розташована поблизу села Малокозирщина на території Перещепинської міської ради, є пам'яткою матеріальної культурної спадщини. Її збережено як діюче джерело водопостачання та вирізняється унікальним пристроєм для підймання води у вигляді монументального, близько 10 метрів заввишки, скульптурного зображення лелеки. Цей об'єкт було створено народними майстрами села у минулому столітті, і він понад півстоліття дбайливо підтримується місцевими жителями. У межах реалізації туристичного проєкту передбачено облаштування на цьому місці тематичної локації, яка стане складовою туристично-екскурсійного маршруту.

Село Багате

Макорти – мальовничий пагорб над річкою Багатенькою, оповитий легендою козацької доби.

За переказами, саме тут козаки зупинялися на відпочинок після виснажливих боїв, черпаючи сили від землі. Одного разу, коли воїни відновлювали сили, між ними з'явилася таємнича дівчина, що навіяла дрімоту та прорекла майбутню битву.

Вона попередила, що наступного дня буде жорстокий бій, у якому загине багато козаків, але перемога буде за ними, а на місці пролитої крові з'являться червоні маки — символ пам'яті. Наступного дня пророцтво справдилося: козаки перемогли, проте зазнали значних втрат. Коли вони збирали полеглих побратимів, весь пагорб уже був укритий червоними маками.

Село Панасівка

На території Перещепинської громади знаходиться більше 200 офіційно зареєстрованих курганів, які є об'єктами культурної спадщини.

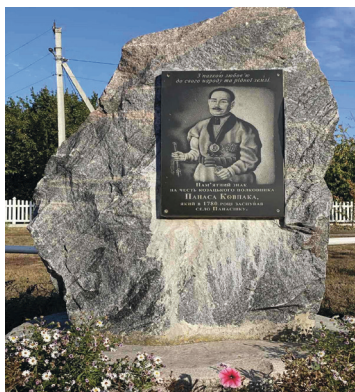
У межах сіл Панасівка та Керносівка проводилися археологічні дослідження курганів, які впродовж 1903–1905 рр. очолював Дмитро Іванович Яворницький.

Особливу наукову цінність становив курган у селі Панасівка, розташований поблизу річки Оріль на території маєтку полковника С. А. Ілляшенка.

Під час розкопок було виявлено двоколісну бойову колісницю, оздоблену яскравою кораловою фарбою, прикрасами та залізною оковкою; колесо мало 18 спиць. Також знайдено мідний глечик об'ємом 0,5 відр, жіночий скелет зі знаками високого соціального статусу. Поховання супроводжували бронзове дзеркало зі срібним орнаментом, дві мініатюрні золоті корони з перлами та емаллю в орнаменті східного типу, фрагменти одягу із золотої парчі, прикрашеної золотими зірками та перлами, срібна шпилька завдовжки до 20 см, золотий перстень із зеленим каменем, срібна ложечка з ланцюжком і пристосуваннями для чищення зубів, а також золоті й срібні гудзики. Усі артефакти було передано до музею завдяки ініціативі С. А. Ілляшенка.

Пам'ятний знак засновнику села Панасівки. У 2016 р., з нагоди 25-річчя Незалежності України, перед Панасівським ліцеєм було встановлено пам'ятний знак засновнику села – Афанасію (Панасу) Федоровичу Ковпаку. Ініціатором встановлення виступив випускник закладу Андрій В'ячеславович Бойчук.

Село Панасівка Новомосковського району

Дніпропетровської області розташоване на північному сході регіону, в долині річок Багатенька та Оріль, поблизу кордону з Харківщиною. Історія села сягає козацької доби й починається із заснування зимівника курінного отамана Шкурятинського куреня Війська Запорозького – Панаса Ковпака, що був закладений у 1765 р. Згідно з історичними джерелами, зимівник складався з трьох житлових хат, однієї з трьома кімнатами, двома коморами з льохом, стайні, загорода та кількох частоколів. Поблизу розташовувався млин із необхідними запасами зерна.

Каплиця в честь ікони Божої Матері Одигітрії. На в'їзді до села Панасівка, на околиці села Багате, розташована каплиця, зведена на найвищій точці місцевості – традиційному місці будівництва культових споруд.

У дні православних свят у ній проводяться богослужіння. Спорудження каплиці розпочалося 12 червня 2014 р. з ініціативи та за фінансової підтримки політика і підприємця Дніпропетровщини Макаренка Богдана Геннадійовича.

Будівлю, перевезену з Івано-Франківщини у розібраному вигляді, зібрали на місці на міцному фундаменті, залитому силами місцевих мешканців.

Село Керносівка

Керносівський ідол - кам'яна статуя, виявлена 1973 р. поблизу села Керносівка під час земляних робіт на місці зруйнованого кургану. Датується III тис. до н.е. і належить до ямної археологічної культури ранньої бронзової доби. Поверхня ідола вкривається символами – зображеннями людей, тварин, зброї та геометричних форм. Статуя мала релігійно-культове призначення.

Знахідка суттєво доповнила уявлення про світогляд і вірування давніх мешканців степів України та їхні зовнішні культурні зв'язки. Нині експонується в Дніпропетровському національному історичному музеї імені Д. Яворницького.

Керносівська церква. Село Керносівка з часу заснування належало до приходу Афанасіївської церкви. У зв'язку зі зростанням кількості населення, місцеві жителі ініціювали створення власного храму. Дерев'яну Успенську церкву, зведену без використання цвяхів, освятили у 1908 році. Поруч збудували садибу священика. Станом на 1913 рік до приходу належало 2673 особи, включно з жителями Керносівки та присіків Татарбранка, Аннівка й Левенцівка. У цьому ж році відбулося 34 вінчання і 119 хрещень.

Церкві було виділено 33 десятини землі, річний дохід становив 350 рублів. Настоятелем храму був Іоан Іоаннович Левченко, священик із 1908 року, викладач Закону Божого у місцевій школі. Псаломщиком служив Василь Войтенко, випускник Полтавської семінарії.

Церковним старостою був селянин П. Паменко.

Церква функціонувала до 1970-х років, після чого була зруйнована. Останні роки використовувалася як приміщення для школи.

На території сіл Керносівка, Ганнівка та Орілька розташовані 28 курганів і могильників, що засвідчують існування давніх поселень. Серед найвідоміших – Хрестова могила та Циганський курган, що датуються добою бронзи (III тис. до н.е.).

Хрестова могила, за легендою, є похованням козака, над тілом якого насипали пагорб і встановили хрест. Археологічні дані свідчать, що це – культове поховання представника племінної знаті

Старий колодязь на вулиці Затишній у селі Керносівка є історичною та побутовою пам'яткою, що довгий час слугував основним джерелом чистої та прохолодної води для місцевих жителів.

МмВін є важливою складовою історії села і відображає традиційний сільський побут. Незважаючи на зниження значення старих колодязів у зв'язку з розвитком сучасних систем водопостачання, цей об'єкт зберігається й потребує відновлення.

з характерними речовими знахідками: керамікою, зброєю, прикрасами.

Циганський курган, розташований у центрі Керносівки, також належить до бронзової доби.

У ньому виявлено поховання воїнів з озброєнням та супровідним інвентарем, що вказує на складну ритуальну практику. Назва кургану збережена в народній традиції.

Залізний місток у селі Керносівка є місцем виявлення останків двох загиблих розвідників часів Другої світової війни. Поховані у братській могилі, вони стали частиною меморіалу воїнам, які загинули під час визволення села восени 1943 р. Ця локація має важливе історичне значення, символізуючи трагедію війни та героїзм захисників рідної землі. Відомості про школи в Керносівці доби середньовіччя та Нового часу відсутні. Перші церковні школи грамоти на території приходу Афанасіївської Андрії-Марфінської церкви були відкриті у 1884 р. в Керносівці та Левенцівці.

Уроки викладали безоплатно дякон і псаломщик під наглядом священика. Школи орендували приміщення у селян і утримувалися за рахунок Катеринославської єпархіальної училищної ради.

Через обмеженість місць, у 1911 р. Новомосковське земство збудувало цегляну двоштатну школу з двома класними кімнатами.

Першими вчителями були Марія Дробот і Марія Яковлева, випускниці Новомосковської гімназії.

Закон Божий викладав священик Іоанн Левченко.

У 1913 р. школу відвідували 99 учнів (72 хлопців, 27 дівчат) віком від 7 до 13 років із загальної кількості 120 дітей шкільного віку. Шкільна бібліотека налічувала 652 підручники 19 найменувань (1914 рік).

Село Голубівка

Пам'ятний знак козакам-засновникам с.Голубівка Пам'ятний знак встановлено у 1984 р. на честь заснування слободи Кільчень козаком Запорозької Січі Іваном Голубом у 1784 р. на території сучасного села Голубівка. Тривалий час ця територія перебувала під контролем кочових турецько-татарських орд, що підтверджується топонімом «Кільчень». Після їхнього відходу землі захопили козаки та заселили осілим населенням. За архівними даними, населення було численним і заможним.

У 1745–1760-х рр. тут діяли два запорожці – Василь Сухий і Гаврило Моторний, які збудували зимівники – тимчасові поселення для промислів, таких як рибальство, полювання та бортництво. Запаси відправляли до постійних місць проживання. Як глибоко віруючі люди, козаки спорудили каплицю для церковних служб, які здійснював ієромонах Самарського монастиря.

За переписом 1782 р. в Кільчені проживало 147 чоловіків і 113 жінок. У 1777 р. за наказом Азовської губернської канцелярії територія була оголошена військовою слободою. У 1784 році оселився Іван Голуб, колишній козак Іркліївського куреня Запорозької Січі. За свідченнями Феодосія Макаревського, Голуб провів 7–10 років у Самарському монастирі, був грамотним, набожним і присвятив свої ресурси благоустрою слободи.

Існує переказ про загублення у лісі 13 грудня 1920–1921 рр. сина і батька Ведмедів: батько загинув, прикривши сина тілом, який вижив. На цілині стояли чотири вітряки – найвищі точки місцевості. У балці працював цегельний завод Койнаша Петра Аріоновича; цегла з нього використовувалась для будівництва місцевих споруд.

15 листопада 1791 р. Павлоградський протоієрей Олексій Хандалеев освятив місце під будівництво церкви на території слободи вільного козака Івана Голуба, який фінансував спорудження за власний кошт. 29 вересня 1793 р. будівництво церкви було завершено та освячено священиком Романом Порохно. Церква функціонує донині, зберігаючи історичні традиції регіону. Іван Голуб організував і благоустроїв слободу, де був старостою, заселивши її осілим населенням.

За власні кошти він придбав дерев'яну церкву у селі Парасковії Константиноградського повіту вартістю 300 рублів і отримав 120 десятин землі для будівництва. У поданому ним клопотанні зазначалося, що в слободі проживало 130 сімей – 355 чоловіків і 255 жінок, загалом 610 осіб. 29 вересня 1791 р. було надано дозвіл на освячення місця під церкву, а 8 грудня 1793 року відбулося її освячення.

У 1911 р. земська рада села Голубівка збудувала початкову школу в балці Гадиха (нині Голубівська гімназія). Червоної цегли для будівництва було використано продукцію місцевої цегельні Петра Аріоновича Койнаша, розташованої в балках Голубого Лісу. У дореволюційний період школа була призначена виключно для хлопчиків. У приміщенні проживала родина першого вчителя на прізвище Крутий, який отримував державну платню та не мав права займатися господарством. Школа складалася з одного корпусу з п'ятьма класними кімнатами, мала прямий та вхідний коридори, дах був покритий залізом. Оцінювання проводилось за чотирибальною системою з врахуванням поведінки, відмінникам видавалися похвальні грамоти. У релігійні свята учнів водили до церкви. Одяг учнів був робочим селянським, форма не використовувалась. Биття різками було заборонено державою. Навчання проходило у дві зміни, освітлення забезпечувалося керосиновими лампами, опалення – пічне. У класах навчалось по 18 учнів.

Природна спадщина Перещепинської громади: територія краси й збереження

Перещепинська міська територіальна громада по праву може пишатися своїми природними багатствами. На її території розташовано низку унікальних об'єктів природно-заповідного фонду загальною площею понад 11,5 тисяч гектарів. Ці території не лише прикрашають наш край, а й мають важливе значення для збереження біорізноманіття, охорони флори та фауни.

Серед них особливе місце займає ландшафтний заказник загальнодержавного значення «Приорізький», створений 9 грудня 1998 року. Його площа становить 8377 гектарів - це справжній природний скарб уздовж мальовничої річки Оріль, де збереглися цінні ландшафти та середовища існування багатьох рідкісних видів. Не менш важливими є ландшафтні заказники місцевого значення, засновані у 2013 році:

«Річка Кільченька» (499,36 га) - територія, що охороняє природну красу річкової долини;

«Річка Багатенька» (1653,47 га) - осередок водно-болотних угідь, важливих для птахів та інших водних мешканців;

«Верхньокільченський» (909,6 га) - мальовничий ландшафт, де поєднуються степові ділянки, ліси та заплави.

На території громади також розташована частина об'єкта Смарагдової мережі "Pyroilskyi", площею понад 33 тисячі гектарів. Вона була створена у 2023 році як частина загальноєвропейської системи охоронних природних територій.

До того ж, у межах Перещепинської громади знаходяться ключові природні території національного та регіонального значення - «Орізький національний природний парк» і «Верхньокільченський» регіональний парк.

Перещепинська громада - це не лише територія з розвиненою інфраструктурою та активним життям, а й справжній осередок природної краси. Збереження цих унікальних місць - наш спільний обов'язок перед прийдешніми поколіннями.

Озера та балки поблизу села Керносівка - це не просто мальовничі куточки природи. Вони є частиною історії нашого краю, мають важливе екологічне та культурне значення і заслуговують на особливу увагу та збереження.

Довгалева балка простягається від Гав'ячої захисної через Левенцівські степи аж до Михайлівки. Колись тут шуміли два ставки - Верхній і Нижній, у яких водилася риба. На території балки діяла колгоспна бригада, де колись кипіло життя: працювали люди, годували худобу, ремонтували реманент, відпочивали після роботи.

Сьогодні ставки пересохли, залишилися лише впадини, порослі травою та чагарником. Проте біля Гав'ячої захисної облаштовано затишне місце відпочинку з колодязем, клумбою та горіхом. Назва балки має трагічне коріння - у 1930–1940-х роках тут були розстріляні двоє братів із родини Довгалів, які потрапили в немилість тодішньої влади.

Гав'яча захисна - старовинний лісовий масив, засаджений ще до Другої світової війни, переважно кленами. Колись тут гніздилися численні гави, через що й походить назва. Зараз їх стало менше, і птахи оселилися переважно вздовж лінії електропередач каналу Дніпро-Донбас.

Біланове озеро, розташоване на північному сході села, колись було повноводним та багатим на рибу. Відокремлення від основного русла річки Оріль каналом Дніпро-Донбас призвело до зміни його екологічного стану, поступового заростання очеретом та втрати водних ресурсів. Прилеглі території характеризуються різноманітною флорою і фауною, є місцем проживання численних видів птахів і можуть слугувати рекреаційною зоною.

Озеро Байкал - штучна водойма, створена у 1973 році під час прокладання каналу Дніпро-Донбас. Його площа - близько 2,5 гектара, глибина сягає понад трьох метрів. Озеро оточене сосновим лісом, має піщане дно з ракушняком і давно стало улюбленим місцем рибалок і відпочивальників.

Природний острівець Пришиб, що утворився між розгалуженнями річки Оріль, відомий багатю водною флорою, рідкісними видами рослин і птахів. Це справжній рай для екологів і любителів природи, а в майбутньому - перспективний об'єкт екотуризму.

Не менш цікаве й старе русло Орелі - природне утворення з великою екологічною та історичною цінністю, що підтримує різноманітність місцевої флори і фауни.

Ще одна природна окраса - озеро Латате. Невелике, але мальовниче, воно отримало свою назву від латаття, що квітне тут навесні. Попри обміління, озеро залишається осередком життя для чапель, лелек і водяних птахів, зберігаючи природну гармонію цього краю. Важливим природним елементом регіону є й сосновий ліс, створений руками місцевих жителів і школярів. Ці насадження не лише захищають ґрунти від ерозії, а й дарують людям місце для прогулянок, збору грибів і ягід. Сосновий ліс став символом турботи громади про довкілля та нагадує, що природа - це частина нашого життя, яку потрібно берегти.

А річка Кільчень, біля якої розташована Голубівка, має свою особливу історію. Засноване у XVIII столітті козаком Іваном Голубом село зберегло пам'ять про давнє козацьке минуле. Назва річки, що з тюркської означає «вігін шаблі», відображає бойовий дух цих земель. Кільчень не раз досліджували вчені та екологи, адже її водний басейн колись відзначався повноводністю й унікальною екосистемою. У 2016 році навіть відбулася конференція «Малі річки України», присвячена саме її екологічному моніторингу.

Сьогодні озера, балки та ліси поблизу Керносівки й Голубівки залишаються справжніми природними перлинами нашого краю. Вони зберігають історію, підтримують життя безлічі рослин і тварин, дарують людям спокій і натхнення. А головне - нагадують нам, що збереження цієї краси залежить від кожного з нас.

Від легенд до сучасності: як жителі популяризують Перещепинську громаду

Приорільська Паляниця – 2025»: Фестиваль, що об'єднує майстринь з усієї України.

03 жовтня 2025 року у Малокозирщанській філії Перещепинського ЦКП відбувся масштабний Фестиваль-конкурс коровайного мистецтва «Приорільська паляниця – 2025» під гаслом «Символ щастя і достатку – Паляниця золота». Захід, ініційований носієм живої спадщини Наталею Лялькою, зібрав 24 неперевершених майстринь-коровайниць з різних куточків України, від Вінниці та Одеси до Києва та Закарпаття. Фестиваль, що пройшов за підтримки міського голови Ярослава Цвіркуна, став справжнім святом відродження народних звичаїв і популяризації української хліборобної традиції, а його кульмінацією стало оцінювання робіт поважним журі Людмилою Шоколо, яка є засновницею коровайної онлайн школи. Окрасою заходу був вітальний концерт від творчих колективів громади,

учасники та гості фестивалю вшанували пам'ять воїнів Збройних Сил України хвилиною мовчання та висловили вдячність захисникам та захисницям за можливість зберігати традиції на рідній землі.

А завершилося свято урочистим врученням дипломів і подарунків, з надією на зустріч під мирним небом у наступному році.

261-й День міста Перещепине став потужною демонстрацією єдності та патріотизму

Свято розпочалося із видовищного заїзду байкерів під назвою «Свобода на колесах» організатором якого являється Олександр Горбаньов, які на мотоциклах підняли у повітря яскраві блакитно-жовті димові шашки, створюючи неймовірний символ незламності.

Протягом дня активно проводився збір коштів для воїнів 25-ї окремої повітряно-десантної Січеславської бригади, чий артисти виступили на сцені з місцевими

ми колективами, які подарували глядачам прекрасний настрій, а самі військовослужбовці подякували старшому поколінню, вручивши подарунки ветеранам громади. Кульмінацією стала увага до молоді: діти, які здобули перемогу у спортивних «БОГАТИРСЬКИХ ІГРАХ» та інтелектуальному Патріотичному квесті, отримали заохочувальні подарунки, ініційовані Перещепинським міським головою Ярославом Цвіркуном, що підкреслило всенародний характер свята і турботу про майбутнє.

Від місцевої активістки до зірки блогів.

Антоніна Бут популяризує Перещепинську міську територіальну громаду. Антоніна – це яскравий приклад того, як українська автентичність стає зіркою сучасного інтернету. Вона відома як переможниця фестивалю «Борщик у глиняному горщику» с.Опішня, і як енергійна блогерка, що демонструє життя своєї громади. Пані Антоніна знімає відео про традиційні рецепти, народні звичаї та свою особисту історію

успіху, перетворюючи свої сторінки на віртуальну візитівку рідного краю.

Глядачі цінують її за щирість, гумор та вміння поєднувати справжню українську культуру з легкою сучасною подачею. Хоча її віртуозний свист, продемонстрований на шоу «Україна має талант», вперше привернув до неї загальну увагу, саме її блог про життя та кулінарію став головним інструментом для популяризації традицій.

Добрий гумор, великі результати

У соцмережах стрімко набирає популярності блогер з міста Перещепине Артем Ванін (псевдонім artem_dneprovskiy), який із неабияким почуттям гумору демонструє жартівливий контент разом зі своєю командою. У своїх роликах вони жартують про все, що нас оточує: лінь, сімейні відносини, традиції та інше; але роблять це так легко й доброзичливо, що навіть ті, кого впізнають у їх жартівливих образах, не ображаються - а сміються разом із командою блогерів. Саме ця щирість і самоіронія стали запорукою успіху Артема. До того ж, підприємці України звертаються до нього задля реклами товарів та послуг. Тож жарти приносять не лише позитивні емоції, а й реальний дохід. Завдяки своїй праці, креативності й почуттю гумору Артем доводить: навіть сміх може стати справою життя - і приносити користь.

Така діяльність допомагає навіть громаді, адже робить наше місто медійним та відомим.

ВІСНИК СТВОРЕНО ЗА ІНІЦІАТИВИ ПЕРЕЩЕПИНСЬКОГО МІСЬКОГО ГОЛОВИ ЯРОСЛАВА ЦВІРКУНА	РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ БЕЗКОШТОВНО	ОФОРМЛЕННЯ: ТЕРЕХОВ АРТЕМ (спеціаліст I категорії міської ради)	ДЖЕРЕЛО ІНФОРМАЦІЇ: Відділ комунікацій, електронного врядування та діловодства Перещепинської міської ради	Для переходу на офіційний сайт громади відскануйте цей код
---	------------------------------	---	--	--

